

การพัฒนาคณาจารย์ในมหาวิทยาลัย

ภราดาประทีป ม.โกมลมาศ*

ความคิดที่ว่ามหาวิทยาลัย คือ สถาบันอิสระของปัญญาชน ที่มุ่งแสวงหาความจริง (truth) เป็นความคิดรวบยอดที่ยังคงใช้เป็นที่ฐานของการตั้งสถาบันอุดมศึกษาโดยทั่วไปในหลายประเทศ มหาวิทยาลัยที่ถือหลักปรัชญา "การแสวงหาความจริง" เป็นที่มั่น จะเน้นเรื่องความเป็นอิสระในการดำเนินการกิจ เน้นเรื่องเสรีภาพทางวิชาการ ซึ่งหมายถึงเสรีภาพทางปัญญา (intellectual freedom) อันมีขอบข่ายครอบคลุมถึงหลายสิ่งหลายอย่างในมหาวิทยาลัย

กิจกรรมที่เป็นหัวใจของมหาวิทยาลัย ก็คือ การเรียน การสอน การค้นคว้าวิจัย ซึ่งถ้าปราศจากกิจกรรมทั้ง ๓ อย่างนี้แล้ว ปัญญาชนที่มุ่งแสวงหาความจริงโดยทางมหาวิทยาลัย คงไม่มีวันจะบรรลุถึงเป้าหมายได้ ในปัจจุบัน มหาวิทยาลัยหลายแห่งเน้นการรับใช้สังคม เป็นกิจกรรมหลักของมหาวิทยาลัยอีกด้วย ทั้งนี้ก็ดี ถ้ามหาวิทยาลัยแห่งใดหย่อนประสิทธิภาพในด้านการเรียน การสอน การค้นคว้าวิจัย มหาวิทยาลัยแห่งนั้นก็ไม่สามารถรับใช้สังคมได้ดีเท่าที่ควร

ปัญหาซึ่งทำให้ผู้บริหารมหาวิทยาลัยต้องขบคิดหนักก็คือ ทำอย่างไรจึงจะทำให้เกิดการเรียน การสอน การค้นคว้าวิจัย อย่างมีประสิทธิภาพในมหาวิทยาลัย นั่นคือ ทำอย่างไรจึงจะทำให้มหาวิทยาลัยมีคุณภาพดีขึ้นและมีความหมายต่อสังคม? (quality and effectiveness of a university) คำตอบที่แน่ชัดก็คือ เราต้องมี "ปรมาจารย์" (The great teacher) เพราะฉะนั้น ภาระสำคัญยิ่งของผู้บริหารมหาวิทยาลัยก็คือ สรรหา อาจารย์ ขึ้นยอดมาสอน หรือมีฉะนั้นต้องจัดให้มีการพัฒนาคณาจารย์ (professional development) ของคนขึ้นมา

ในปี ค.ศ. ๑๙๘๔ ศาสตราจารย์ Alan G. HARDING แห่งมหาวิทยาลัย Bradford ในอังกฤษ ได้เชิญผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ จาก ๑๔ ประเทศ^๑ มาประชุมปรึกษาหารือในเรื่อง การพัฒนาคณาจารย์ให้มีประสิทธิภาพ วิทยาลัย Hertford อ็อกฟอร์ด ในจำนวนผู้แทนจากมหาวิทยาลัยประเทศต่าง ๆ มีผู้แทนจากมหาวิทยาลัยในประเทศไทยรวมอยู่ด้วย^๒

* อธิการวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ

^๑ ออสเตรเลีย ออสเตรีย บังคลาเทศ บราซิล คานาดา เดนมาร์ก เยอรมันตะวันตก ไอร์แลนด์ มาเลเซีย เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ ไนจีเรีย นอร์เวย์ ออฟริกาใต้ ประเทศไทย ออสเตรเลีย อเมริกา และเวเนซุเอลา

^๒ ศาสตราจารย์ สมคิด แก้วสนธิ, ศาสตราจารย์ ดร.ทองจันทร์ หงส์คารมภ์

Concept ใหม่หรือ?

ความจริงนั้นการพัฒนาคณาจารย์ (Professional Development) ไม่ใช่เป็นความคิดใหม่เลย แต่เป็น slogan ใหม่มากกว่า มหาวิทยาลัยในประเทศไทย เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีการจัดสัมมนาว่าด้วยการเรียน การสอน สำหรับอาจารย์ใหม่ มีการจัด workshop ต่าง ๆ เพื่อเป็น in service training ให้แก่อาจารย์มาเป็นเวลาหลายปีก่อนที่จะมีการจัดตั้งหน่วยพัฒนาคณาจารย์ขึ้นเป็นทางการ มหาวิทยาลัยเซนต์มาเลเซียในป็นังจัดอบรมการสอน การเรียนให้แก่คณาจารย์ โดยผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศ ก่อนที่จะมีการเริ่มให้มีหน่วยงานรับผิดชอบโดยตรงในเรื่องการพัฒนาคณาจารย์ หลายมหาวิทยาลัยในยุโรปใช้ระบบ tutor สำหรับฝึกอาจารย์ใหม่เป็นต้น แต่ความคิดริเริ่มของศาสตราจารย์ Alan G. HARDING ที่เชื่อเชิญผู้บริหารระดับสูงจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ มาวางแผนพัฒนาคณาจารย์และบุคลากรในมหาวิทยาลัยนับว่ามีประโยชน์มาก และควรยึดได้ว่าเป็นความพยายามริเริ่มแบบแนวหน้าก็ว่าได้ ที่บั้นกาลให้มีโครงการพัฒนาคณาจารย์เป็นระบบ เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยยุคปัจจุบัน

Concept ต่างกัน

มหาวิทยาลัยในแต่ละประเทศ มีนโยบายและมีความเข้าใจในเรื่องของการพัฒนาคณาจารย์แตกต่างกันไปไม่มากนักน้อย เช่น มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย แห่งเมืองเควิส ให้ความสำคัญต่อการค้นคว้าวิจัยของอาจารย์ มากกว่าการสอนอย่างมีประสิทธิภาพของอาจารย์ บางมหาวิทยาลัยเน้นค่านิยมความเป็น "ครู" ของอาจารย์มากกว่าด้านอื่นใด เช่น เน้นถึงการที่อาจารย์ต้องมีเวลาว่างสำหรับนักศึกษาได้มีโอกาสปรึกษาหารือ เน้นการเสียสละเวลาเพื่อสอนเสริมแก่นักศึกษาที่ต้องการ เน้นการที่อาจารย์ต้องมีเวลาร่วมกิจกรรมกับนักศึกษา เป็นต้น

วัตถุประสงค์ของโครงการพัฒนาคณาจารย์ ๑๙๗๘

ผู้บริหารมหาวิทยาลัยจาก ๑๘ ประเทศ ได้วางเป้าหมายของการพัฒนาคณาจารย์ดังนี้

- ช่วยให้อาจารย์แต่ละท่านและสถาบันแต่ละแห่ง มีประสิทธิภาพสนองความต้องการและความปรารถนาของสังคม
- ช่วยให้อาจารย์แต่ละท่าน สัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายของแต่ละสถาบัน ทั้งนี้เพื่อให้สถาบันเหล่านั้นมีชีวิตชีวาและตื่นตัวอยู่เสมอ
- ช่วยให้อาจารย์ผดุงไว้ซึ่งความเป็นปราชญ์ มีระเบียบวินัยในการประสิทธิ์ประสาทความรู้ การแสวงหาความถูกต้องของสิ่งต่าง ๆ
- ช่วยให้อาจารย์แต่ละท่านซึ่งมีความมุ่งหมายของชีวิตแตกต่างกัน สามารถปรับตัว เข้ากับความมุ่งหมายของมหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ของการพัฒนาอาจารย์ดังกล่าวข้างต้น ถูกกำหนดขึ้นตาม

- วัตถุประสงค์ของสถาบันอุดมศึกษาโดยทั่วไป
- ความรับผิดชอบแบบนักวิชาการหรือผู้คงแก่เรียน (scholar)
- แนวทางพัฒนาที่ควรจะมีขึ้นในมหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ของสถาบันอุดมศึกษาโดยทั่วไป

สถาบันอุดมศึกษาโดยทั่วไปแล้ว มักจะมีวัตถุประสงค์ดังนี้

๑. ผักผ่อนปัญญา เพื่อให้รู้จักวิพากษ์วิจารณ์ วิจัย มีความคิดริเริ่ม และ การแสดงออกที่พึงกระทำ
๒. กระตุ้นให้เกิดการพัฒนาความเข้าใจ การใช้วิจารณ์ญาณเพื่อคัดสรร ปัญหา และการสร้างคุณค่าบุคคล
๓. สร้างบรรยากาศทางการศึกษาให้เกิดขึ้นในแต่ละสถาบัน เพื่อเป็น ศูนย์รวมของความคิดและการแสวงหาความถูกต้อง ทั้งนี้เพื่อส่งเสริม ความรู้ และการขยายขอบข่ายของความรู้ ในการแก้ไขปัญหาในโลก ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ
๔. รับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม โดยวิธีการสร้างบัณฑิตที่มีคุณภาพ และโดยวิธี การวิจัย เพื่อสนองความต้องการของสังคม
๕. เพื่อสร้างความเป็นปึกแผ่นแก่นมนุษยชาติ ในโลกและในประวัติศาสตร์ ของการวิวัฒนาการของเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้มีเหตุผลและปัญญา มีวัฒนธรรม ของตนเอง

ความรับผิดชอบแบบนักวิชาการหรือผู้คงแก่เรียน (scholar).

อาจารย์ควรมีความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อสถาบันและสังคม ดังนั้นการ พัฒนานักวิชาการควรมีแนวโน้มตามนโยบายดังต่อไปนี้

๑. เพื่อสนองความต้องการของแต่ละบุคคล ในฐานะที่เป็นอาจารย์ นักการศึกษา เป็นผู้คงแก่เรียน (scholar) ในอันที่จะรู้จักพัฒนา ตนเองแบบนักวิชาการ
๒. การพัฒนานักวิชาการของอาจารย์นี้ คือ การพัฒนาความเป็นครูเป็น อาจารย์ ซึ่งหมายถึงผู้ที่มีคุณธรรมรู้จักการเสียสละ
๓. ในฐานะที่อาจารย์แต่ละท่านต้องรับผิดชอบต่อสถาบัน ซึ่งเป็นผู้กำหนด และมอบหมายหน้าที่ให้ ทั้งการสอน การวิจัย การบริการ การถ่ายทอดความรู้ให้แก่สังคม การแสวงหาความถูกต้องในทุกสิ่งทุกอย่าง การพัฒนานักวิชาการ คณาจารย์จะเสริมความมั่นคงให้แก่สถาบัน
๔. ความรับผิดชอบต่อสังคมของอาจารย์ ผู้มีโอกาสดีทางการศึกษา มากกว่าคนส่วนใหญ่ในสังคมโดยทั่วไป จึงควรเป็นความรับผิดชอบต่อ การให้บริการแก่สังคม

แนวทางพัฒนาที่ควรจะมีขึ้นในมหาวิทยาลัย

การพัฒนาคณาจารย์ควรก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นภายในมหาวิทยาลัย เป็นต้น ในเรื่องต่อไปนี้

๑. การปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องเนื่องจาก feedback ของนักศึกษาเกี่ยวกับคณาจารย์
๒. การเพิ่มคุณภาพของการศึกษาของนักศึกษา และการฝึกฝนปัญญาทางวิชาการ
๓. การเพิ่มประสิทธิภาพของการสอน การเรียน และการวิจัย

การพัฒนาคณาจารย์ตามแนวความคิดดังกล่าวนี้ อาจจะต้องมีการวางนโยบายแตกต่างกันออกไป ตามแต่หลักปรัชญาของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ

การประเมินผลการเรียน การสอน การวิจัย

ดังได้กล่าวมาแล้วในตอนต้นว่า กิจกรรมที่เป็นหัวใจของมหาวิทยาลัย คือ การเรียน การสอน การค้นคว้าวิจัย ดังนั้น ในโครงการพัฒนาคณาจารย์จึงมีความจำเป็นอยู่เอง ที่จะต้องพูดถึงเรื่องการปรับปรุงการสอน ซึ่งหมายความว่า มหาวิทยาลัยเองต้องมีหน่วยงานที่จะประเมินผลการสอนของอาจารย์ และในเวลาเดียวกัน หน่วยงานนี้จะต้องค้นคว้าหาวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพ เพื่อช่วยให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ เกิดความสนใจในการเรียนโดยไม่ต้องเสียเวลามากนัก การมี feedback จากนักศึกษา ควรถือเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ใช้ในการประเมินผลการสอนของอาจารย์ ทั้งนั้นและทั้งนี้ หน่วยงานรับผิดชอบเรื่องนี้ ควรมีนโยบายเชิงส่งเสริมเสมอ นั่นหมายถึงรวบรวมข้อมูลและ feedback จากแหล่งต่าง ๆ เพื่อช่วยให้อาจารย์ได้ปรับปรุงตัวเอง แต่มีใช้เพื่อจะรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อการลงโทษ ซึ่งอาจจะทำลายขวัญของอาจารย์ได้ เป็นต้นอาจารย์ใหม่

การค้นคว้าวิจัยที่ควรได้รับการส่งเสริมในโครงการพัฒนาคณาจารย์ หมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นการริเริ่มหรือการแสวงหาความถูกต้องทางวิชาการ การคาดคะเนจากข้อมูลที่รวบรวมมา ทั้งหมดนี้ยังหมายถึงการสนับสนุนด้านการเงิน ซึ่งมหาวิทยาลัยจะต้องชวนช่วยหามา เพื่อส่งเสริมกิจการดังกล่าว แต่สิ่งสำคัญที่จะขาดเสียมิได้ก็คือ การประเมินผลของการวิจัย เพื่อหา justification ของการใช้เงินและเพื่อมิให้เกิดการสูญเปล่า

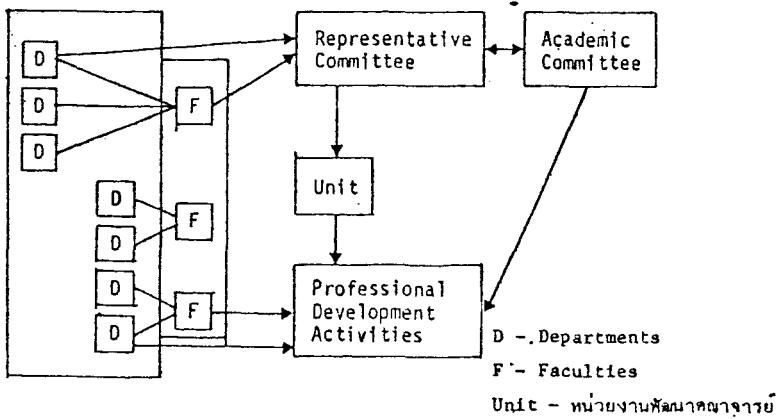
ใครควรรับผิดชอบหน่วยงานพัฒนาคณาจารย์?

อาจารย์ส่วนใหญ่อาจมีความคิดว่า ตนเองเป็นผู้รับผิดชอบต่อการพัฒนาตนเองในที่สุด เพราะในทางปฏิบัตินั้น อาจารย์แต่ละคนต้องชวนช่วยอยู่แล้ว เพื่อความก้าวหน้าของตนเอง

อย่างไรก็ดี การพัฒนาคณาจารย์ควรเป็นนโยบายหลักของมหาวิทยาลัย ซึ่งหมายถึง การมีมติหรือการได้รับความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย ให้จัดตั้ง การพัฒนา คณาจารย์เป็นหน่วยงานที่มีระบบ หน่วยงานจะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพสูง ต้องมีการประสานงานอย่างสอดคล้องระหว่าง หัวหน้าภาควิชา คณะ และ ฝ่ายบริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัย

หน่วยงานพัฒนาคณาจารย์มีหลายรูปแบบ ที่ประชุมกลุ่มของผู้บริหารระดับสูงจาก ๑๔ ประเทศ ได้เสนอรูปแบบโครงสร้างหน่วยงานพัฒนาคณาจารย์หลายแบบด้วยกัน แบบหนึ่งได้แก่ Model I^๙ ตามแบบนี้ หน่วยงานพัฒนาคณาจารย์มีลักษณะเป็น passive คอยรับคำสั่งปฏิบัติการจาก Representative Committee ซึ่งมีตัวแทนมาจากคณะต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย

Representative Committee

Model I นี้ ถือเอาว่า

- บุคลากรฝ่ายวิชาการยอมรับหลักที่ว่า อาจารย์แต่ละคนรับผิดชอบต่อสถาบันและต่อวิชาชีพของตน คอยแสวงหาความก้าวหน้าของตนอยู่เสมอ ความคิดริเริ่มจะมาจากอาจารย์ หน่วยงานเป็นแต่เพียงผู้สนองตอบตามความต้องการของแต่ละคณะ
- นโยบายการพัฒนาคณาจารย์และกิจกรรมที่พึงมี เกิดจากความคิดริเริ่มของกลุ่มอาจารย์ในคณะ หรือภาควิชา หรือสาขาวิชา
- เมื่อคณะหรือภาควิชา รู้สึกว่า ตนเองไม่สามารถจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาให้แก่บุคลากรของตนได้ ก็แสดงเจตจำนงของตนไปยัง Representative Committee เพื่อขอความช่วยเหลือ

โครงสร้างมีหลายรูปแบบด้วยกัน สุดแต่ความเหมาะสมและความต้องการของแต่ละสถาบัน

^๙ Model I by Alan G. Harding, Somkid Kaewsonthi, Ernest Roe, James R. Stevens.

โครงการพัฒนาคณาจารย์ ๑๔๘๒

คณะผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยจาก ๑๔ ประเทศ ได้จัดให้มีการประชุมครั้งที่ ๒ ขึ้นในปี ๑๔๘๒ ณ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ริงสิต โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะติดตามและประเมินผลของการประชุมครั้งแรก

ที่ประชุมได้เสนอแนะว่า หน่วยงานพัฒนาคณาจารย์ของแต่ละมหาวิทยาลัยควรเน้นกิจกรรมต่อไปนี้

๑. การค้นคว้า (Research)

- วิจัยสถาบัน
- วิจัยขบวนการการศึกษา
- การทำแผน วางโครงสร้าง

๒. การปรับปรุงการสอนโดยใช้วิธี

- Workshop
- สัมมนา
- การแนะนำ และการให้บริการด้าน Consultation
- อุปกรณ์การสอน และโสตทัศนศึกษาต่าง ๆ
- การเขียนบทความ และการเผยแพร่บทความนั้น ๆ

๓. ปรับปรุงการเรียน โดยวิธี

- จัด Workshop วิดีโอเทป
- ให้อำนาจปรึกษา
- เขียนบทความ
- ให้ทุนนักศึกษาทำวิจัย
- ศึกษานโยบายการพัฒนาระดับประเทศ

๔. การปรับปรุงด้านวิชาการ โดยวิธี

- จัดทำ Workshop เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและความทันสมัยของหลักสูตร
- เชิญผู้เชี่ยวชาญร่วมทำ Workshop เพื่อสร้างหลักสูตรใหม่ และแขนงวิชาใหม่

๕. ขบวนการดำเนินงานและอิทธิพลภายในสถาบัน พร้อมด้วยนโยบายของแต่ละสถาบัน

๖. ความช่วยเหลือทางการวิจัย โดยวิธี

- จัดทำ Workshop
- การสัมมนา
- การเผยแพร่บทความ

กิจกรรมเร่งด่วน

ที่ประชุม ๑๕๘๒ ยังได้ให้ความคิดเห็น ในเรื่องของการให้ Priority แก่กิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งหน่วยงานพัฒนาคณาจารย์ควรวางแผนนโยบายในระยะ ๓ ปี ข้างหน้า หน่วยงานนี้ควรให้ความสำคัญในเรื่องต่อไปนี้

๑. การสร้างทัศนคติ

- การบำรุงขวัญของอาจารย์
- การทำงานเป็นทีม
- ความภูมิใจในอาชีพอาจารย์
- การตื่นตัวในวิชาการอยู่เสมอ

๒. โปรแกรมการศึกษา

- หลักสูตรต้องทันสมัย เหมาะสม และน่าสนใจ
- การสอนอย่างมีประสิทธิภาพ ได้ผลจริง วัดได้
- การเรียนของนักศึกษา โดยใช้ทักษะ เทคนิคการเรียนและอุปกรณ์
- เช่น วีดีโอ เทป ฯลฯ

๓. กิจกรรมของคณาจารย์และบุคลากรฝ่ายสนับสนุน

- การค้นคว้าวิจัย
- การให้บริการแก่ชุมชนในมหาวิทยาลัย

๔. สถาบันวิจัย

- การรักษาและเก็บข้อมูล
- การนำข้อมูลมาใช้ให้เป็นประโยชน์

ปัญหาที่น่าคำนึงถึงในอนาคต

ในปัจจุบัน มหาวิทยาลัยในประเทศไทยตะวันตกต้องเผชิญปัญหาการขาดแคลน นักศึกษา ทั้งนี้ เพราะค่าครองชีพได้ถีบตัวสูงขึ้น ค่าหน่วยกิตการเรียนเพิ่มขึ้นเป็นเงา ตามตัว จึงทำให้นักศึกษามากมายไม่สามารถเรียนต่อได้ ต้องไปประกอบอาชีพเสีย เป็น จำนวนมีใช้น้อย การขาดแคลนอาจารย์ที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพสูง เป็นอีกสาเหตุ หนึ่งที่ทำให้ผู้ที่ลงทุนในการเรียน ไม่กล้าเสี่ยงต่อการได้ผลไม่คุ้มค่า

ส่วนในประเทศที่กำลังพัฒนา ปัญหาหนักก็คือการมีนักศึกษามากมายเกิน กว่าที่มหาวิทยาลัยจะรับได้ การขาดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของอาจารย์ ทำให้ มหาวิทยาลัยต้องสูญเสียอาจารย์ที่มีชื่อเสียงไปให้แก่วงการธุรกิจเอกชน การขาดงบประมาณแผ่นดินอุดหนุน อาจหมายถึงว่ามหาวิทยาลัยต่าง ๆ ของรัฐ จะได้รับการ กระทบกระเทือนในเรื่องอุปกรณ์การสอน ห้องทดลอง และอื่น ๆ

ยิ่งกว่านั้น ประเทศกำลังพัฒนา ประสบกับปัญหาขาดแคลนอาจารย์ผู้ทรง
คุณวุฒิ การส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อในต่างประเทศคงทำได้ไม่มากนัก เพราะฉะนั้น
มหาวิทยาลัยทุกแห่งควรมีหน่วยงานพัฒนาคณาจารย์ของตนไว้ เพื่อรักษามาตรฐานการ
ศึกษา และคงไว้ซึ่งความดีเลิศทางวิชาการ

สรุป

มหาวิทยาลัยควรมีหน่วยงานพัฒนาคณาจารย์ หน่วยงานนี้ ต้องได้รับการ
สนับสนุนจากฝ่ายวิชาการและจากคณะผู้บริหารระดับสูง จึงจะมีประสิทธิภาพ รูปแบบ
ของหน่วยงานนี้มีหลายแบบด้วยกัน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความต้องการและภาวะแวดล้อมของ
แต่ละสถาบัน

บทบรรณาธิการ

ท่านผู้อ่านที่เคารพ... จุลสารวิทยาลัยเอกชนฉบับนี้ เป็นฉบับแรกที่
สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย ได้มีมติให้เปลี่ยนรูปแบบการจัด
พิมพ์ใหม่ เพื่อให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว ประหยัด และทันต่อเหตุการณ์ มากกว่า
จะจัดพิมพ์ในรูปแบบของวารสาร

ดังนั้นในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ ที่เพิ่งมีการเปลี่ยนแปลงนี้ ผู้เขียนใคร่ขอ
เวลาจากท่านผู้อ่าน เพื่อการปรับตัว คั้งตัว และก้าวต่อไป ซึ่งผู้เขียนขอรับรองว่าจะ
ใช้เวลาไม่มากนัก ไม่มากหรือนาน เท่ากับที่วิทยาลัยเอกชนต้องรอคอยกฎทรวง
ที่ออกตามความในมาตราต่าง ๆ แห่ง พ.ร.บ. สถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ.๒๕๒๒
ที่ฉบับนี้ พ.ศ.๒๕๒๔ แล้วก็ยังไม่ออกหรือครับ และผู้เขียนใคร่ขอความกรุณาจาก
ท่านผู้อ่านผู้รู้ ได้โปรดให้ข้อคิดเห็น ข้อวิจารณ์ เพื่อที่เราจะได้โน้มนำไปพิจารณาแก้ไข
ให้จุลสารวิทยาลัยเอกชนได้เกิดคุณประโยชน์ แก่การบริหารการศึกษาระดับอุดมศึกษา
และสังคมประเทศชาติสืบไป

ด้วยความมุ่งมาดปรารถนาที่แน่นแฟ้นของสมาคมในการที่จะจัดให้มีสื่อกลาง
เพื่อการแสดงความคิดเห็น เผยแพร่ความรู้ และข่าวสารทางวิชาการและการบริหาร
การศึกษาระดับอุดมศึกษา ทั้งเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างสมาคมกับองค์กรต่าง ๆ จุลสาร
วิทยาลัยเอกชนฉบับนี้ จึงได้ถูกจัดขึ้น เพื่อสนองเจตนารมณ์ดังกล่าว

จุลสารฉบับนี้ได้สำเร็จ สามารถออกได้ทันตามเวลาที่กำหนดไว้ก็เพราะ
ด้วยความสามัคคี ร่วมมือ ร่วมใจ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของวิทยาลัยเอกชน ในการ
ที่จะฝ่าคลื่น ฝนลม แห่งปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่จะพึงเกิดแก่วิทยาลัยเอกชนแต่
ละแห่งให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความสวัสดิ

ช. หมิ่นนุช